

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/265/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5615202360
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 12. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dagmar Cabadajová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5615202360.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dagmar Cabadajovej a členov senátu JUDr. Miroslava Jamricha a JUDr. Gabriely Veselovej, v právnej veci žalobcov: 1) Ing. L. G., nar. XX. X. XXXX, bytom N. XXX a 2) Ing. U. G., nar. X. X. XXXX, bytom N. XXX, obaja zastúpení splnomocneným zástupcom AZARIOVÁ & RUŽBAŠÁN Law firm s. r. o., so sídlom Košice, Kmeťova 26, IČO: 47 237 406, proti žalovanému Slovenská republika, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Štúrova 2, v spore o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 17.000,- eur s príslušenstvom a 15.000,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu v 1/ rade a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 10C/111/2015-203 zo dňa 14.12.2017, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu v časti výroku napadnutého odvolaním, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi 1/ 5.800,- Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšnej časti sa žaloba žalobcu 1/ zamieta a žalobcovi 1/ sa priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, p o t v r d z u j e.

Rozsudok okresného súdu v časti výroku nenapadnutého odvolaním, ktorým sa žaloba žalobkyne 2/ zamieta a žalovanému sa priznáva voči žalobkyňi 2/ nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, ponecháva n e d o t k n u t ý .

Stranám sporu n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd ako súd prvej inštancie v spore o náhradu nemajetkovej ujmy rozhodol nasledovne:

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 1) 5.800,- eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti sa žaloba žalobcu 1) zamieta. Žaloba žalobkyne 2) sa zamieta. Žalobcovi 1) sa priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Žalovanému sa priznáva voči žalobkyňi 2) nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

V dôvodoch svojho rozhodnutia poukazuje na príslušné ustanovenia zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a vykonané dokazovanie konštatoval nasledovné skutkové a právne závery:

V súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd podanej žalobe žalobcu 1) čiastočne vyhovel, nakoľko mal preukázanú jej čiastočnú dôvodnosť. Podanú žalobu žalobkyne 2) zamietol, nakoľko nemal preukázanú jej dôvodnosť. Žalobcovia sa žalovaného nároku domáhali právnym dôvodom úhrady nemajetkovej ujmy v zmysle zákonného ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., ktorá im mala byť spôsobená nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom. V súlade s prechodným ustanovením § 27b ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone

verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov súd na zistený skutkový stav aplikoval zákon č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31. 12. 2008, vzhľadom na skutočnosť, že ku vydaniu žalobcami tvrdeného nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu orgánov činných v trestnom konaní malo dôjsť do 31. 12. 2008. Súd mal preukázanú aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu 1) v spore, ktorá vyplývala zo zákonného ustanovenia § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a pasívnu vecnú legitimitáciu žalovaného, ktorá vyplýva zo zákonného ustanovenia § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., podľa ktorého štát zodpovedá za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo nesprávnym úradným postupom. Žalobcovia požiadali o predbežné prerokovanie nároku v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. Generálnu prokuratúru SR, ktorú aj označili ako orgán oprávnený konať v spore v mene Slovenskej republiky (štátu). V tejto súvislosti súd poukazuje na ustálenú judikatúru, napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Cdo/149/2011, podľa ktorého: „Označenie správneho štátneho orgánu v žalobe, ktorý koná za štát v rozsahu svojej pôsobnosti, nie je otázkou pasívnej vecnej legitimitácie štátu v konaní, resp. s pasívnou legitimitáciou štátu nesúvisí. Pasívna legitimitácia je stav, ktorý znamená, že subjekt práva je nositeľom subjektívnej povinnosti vyplývajúcej z hmotného práva. K pasívnej legitimitácii sa súd vyjadruje v rozhodnutí vo veci samej, vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním. Existencia či neexistencia pasívnej legitimitácie štátu ako hmotnoprávneho stavu nemá nijakú spojitosť so správnym procesným označením štátu ako účastníka konania na žalovanej strane. Riadne označenie štátu ako žalovaného účastníka konania je náležitosťou riadneho návrhu na začatie konania. Štát je ako účastník konania označený riadne, ak je súčasne s ním označený príslušný štátny orgán, ktorý bude za štát konať.“ Žalobcovia v podanej žalobe riadne označili stranu sporu na strane žalovaného, a to Slovenskú republiku, za ktorú ako štátny orgán koná Generálna prokuratúra SR. Žalovaný vo vyjadrení ku žalobe namietal označenie orgánu oprávneného konať v mene štátu. Oprávnenie konať za Slovenskú republiku v predmetnom spore vyplýva Generálnej prokuratúre SR zo zákonného ustanovenia § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov. Vo vzťahu ku označeniu orgánu oprávneného konať v spore v mene štátu súd poukazuje na právny názor, uvedený v rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 8Cdo/289/2014, podľa ktorého ak v trestnom konaní, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením obžalovaného, prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa PZ alebo povereného príslušníka PZ a podal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu, orgánom konajúcim v mene štátu vo veci náhrady škody podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z. zo zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení zákona č. 412/2012 Z. z. je od 1. 1. 2013 Generálna prokuratúra SR. Podľa uvedeného rozhodnutia aj: „Nové ustanovenie teda určuje Ministerstvo vnútra SR za orgán konajúci v mene štátu (len) vtedy, ak sú kumulatívne (pozri spojku „a“) splnené podmienky, že v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ PZ alebo poverený príslušník PZ, a prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa PZ alebo povereného príslušníka PZ a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu. A contrario, ak prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa PZ alebo povereného príslušníka PZ a podal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu (aká bola procesná situácia v preskúmvanej veci), vo veci náhrady škody, keďže škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v trestnom konaní, koná v mene štátu Generálna prokuratúra SR (§ 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z.)“ Pokiaľ žalovaný namietal predbežné prerokovanie nároku žalobcami z dôvodu rozdielnosti tvrdeného titulu nároku na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej pri výkone verejnej moci a výšky uplatneného nároku oproti nároku uplatnenému žalobou a jej zmenou, súd uvedené skutočnosti preukázané nemal. Žalobcovia v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku skutkovo popísali požadovaný nárok, vrátane nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu, totožne, ako v podanej žalobe. Pokiaľ aj predmetom sporu po pripustení zmeny žaloby je nárok žalobcu 1) na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 17000 eur a žalobkyne 2) vo výške 15000 eur, súd mal preukázanú totožnosť nároku aj pokiaľ ide o jeho výšku. Ak totiž aj žalobcovia v poslednom odseku žiadosti uviedli, že žiadajú nahradiť nemajetkovú ujmu v sume 32000 eur, z predposledného odseku žiadosti jasným a nepochybným spôsobom vyplýva, že žalobca 1) požadoval náhradu vo výške 17000 eur a žalobkyňa 2) vo výške 15000 eur. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalovaný v lehote 6 mesiacov od prijatia žiadosti o predbežné prerokovanie nároku nárok žalobcov neuspokojil. Žalobcovia sa domáhali žalovaného nároku dôvodom nezákonného rozhodnutia, aj nesprávneho úradného postupu. Za nezákonné rozhodnutie označili uznesenie o vznesení obvinenia žalobcovi 1), proti ktorému žalobca 1) podal sťažnosť, ktorú prokurátor zamietol, v spojení s podanou obžalobou. Za nesprávny úradný postup orgánov činných v trestnom konaní považovali ich postup v prípravnom konaní, ktorý sa v konečnom dôsledku premietol do nezákonného rozhodnutia (obžaloby), a to

najmä s ohľadom na neprimeranú dĺžku trestného konania. Predpokladmi vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci, ktoré musia byť splnené kumulatívne, sú: nezákonné rozhodnutie orgánu verejnej moci, resp. jeho nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Zodpovednosť štátu za škodu pri výkone verejnej moci v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. je zodpovednosťou objektívnou, teda zodpovednosťou bez ohľadu na zavinenie. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo/194/2010: „Zákon č. 514/2003 Z. z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zaviniť. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania.“ Súd mal v spore preukázané splnenie všetkých atribútov vzniku zodpovednostného právneho vzťahu štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.. Súd mal preukázanú existenciu nezákonného rozhodnutia orgánov verejnej moci, ktorým bolo uznesenie o vznesení obvinenia žalobcovi 1), proti ktorému podal žalobca 1) sťažnosť, ktorá bola prokurátorom zamietnutá, v spojení s podanou obžalobou. Podľa ustálenej judikatúry, napr. rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo/194/2010: „I keď jedným zo základných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle § 6 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z.z. je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, treba mať na zreteli, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu bola odčinená (viď bližšie rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 M Cdo 15/2009 uznesením občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 6. decembra 2010 navrhnuté na uverejnenie v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky). Zákon č. 514/2003 Z.z. výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby. Judikatúra dospela k záveru, že ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej, a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má v tomto zmysle tiež zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby. Skutočnosť, že nedošlo k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie, na tom nič nemení. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na (ne)správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania.“ Rovnaký právny názor zaujal Najvyšší súd SR aj v uznesení sp. zn. 4Cdo/183/2009, podľa ktorého: „Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z., účinného od 1.7.2004, a rovnako aj podľa predtým platného zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“), účinného do 30.6.2004. Súdna judikatúra dovodila, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma, spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe), bola odčinená. Systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (porovnaj Rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 23.2.1990 sp. zn. 1 Cz 6/90, publikovaný pod číslom 35 v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk, ročník 1991, a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28.6.1993 sp. zn. 1 Cdo 53/93, publikovaný pod číslom 70 v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky, ročník 1994). Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania, je neskorší výsledok trestného konania.“ Prihliadajúc k uvedeným právnym názorom najvyššej súdnej authority v zmysle článku 2 ods. 2 Civilného sporového poriadku, mal súd preukázanú existenciu zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorej treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej, a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Za nezákonné rozhodnutie sa v tomto prípade považuje uznesenie o vznesení obvinenia žalobcovi 1), proti ktorému podal žalobca 1) sťažnosť, ktorá bola prokurátorom zamietnutá, v spojení s podanou obžalobou. Žalobca 1) bol spod obžaloby oslobodený, čo má, v zmysle vyššie citovanej judikatúry, rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Pokiaľ v súvislosti s preukázaním existencie nezákonného rozhodnutia poukazoval žalovaný na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo/21/2007 a 1Cdo/64/2008,

jedná sa o rozhodnutia, ktoré časovo predchádzali vyššie citovaným rozhodnutiam Najvyššieho súdu SR. Navyše, v súvislosti s uznesením Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Cdo/64/2008, je potrebné uviesť, že rozhodnutie obsahovalo tiež právny názor, podľa ktorého: „... z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu má ten, kto bol oslobodený spod obžaloby, právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia; takéto právo by nemal iba vtedy, ak by si vznesenie obvinenia zavinil sám, bol spod obžaloby oslobodený len preto, že nie je za trestný čin trestne zodpovedný, resp. že mu bola udelená milosť alebo že trestný čin bol amnestovaný.“ Z odôvodnenia nálezu Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS/163/2013, na ktorý rovnako poukazoval žalovaný, vyplýva, že uznesenie o vznesení obvinenia nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, resp. za odporujúce zákonu iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. V prejednávanej veci však nedošlo k oslobodeniu žalobcu 1) spod obžaloby z dôvodu, že sa nepotvrdilo spáchanie skutku žalobcom 1), ale z dôvodu, že skutok nebol trestným činom. Súd nemal preukázané skutočnosti, ktoré by preukazovali, že vznesenie obvinenia si zavinil žalobca 1) sám. Pokiaľ žalovaný poukazoval na to, že ku vzneseniu obvinenia došlo pre správanie žalobcu 1), ktorý ako konateľ obchodnej spoločnosti vystavil vo svoj prospech ako fyzickej osoby zmenku, nepreukazuje to, že vznesenie obvinenia si žalobca 1) zavinil sám. Dôvodom oslobodenia žalobcu 1) spod obžaloby bola skutočnosť, že skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie a podaná obžaloba, nespĺňal znaky skutkovej podstaty trestného činu. Pokiaľ orgány činné v trestnom konaní pri vznesení obvinenia a podaní obžaloby nesprávne vyhodnotili skutok ako trestný čin, nemôže to byť pričítané na vinu žalobcu 1). V tejto súvislosti súd poukazuje napr. na rozsudok Nejvyššího soudu České republiky, sp. zn. 25Cdo/1567/2002, podľa ktorého: „Zavinenie obvineného (či už vo forme úmyselnej alebo nedbanlivostnej) na začatí trestného stíhania proti nemu znamená, že obvinený svojím zavineným úkonom prispel k tomu, že trestné konanie proti nemu bolo či muselo byť začaté, teda že jeho konanie bolo dôvodom na začatie trestného stíhania proti nemu. Príčinnú súvislosť medzi začatím či vedením trestného stíhania a zavinením obvineného treba hľadať nie v jeho konaní, ktorým mal podľa orgánov činných v trestnom konaní naplniť skutkovú podstatu trestného činu, pre ktorý bol stíhaný, ale v inom jeho správaní pred začatím trestného stíhania, poprípade v jeho priebehu, predovšetkým v jeho postoji voči orgánom činným v trestnom konaní, teda v tom, či svojimi konaniami či úkonmi procesného charakteru zapríčinil, že trestné stíhanie muselo byť začaté (alebo v ňom naďalej pokračované).“ Prihliadajúc k uvedenému právnomu názoru, nemohol byť ako konanie, ktorým mal žalobca 1) zavinieť vedenie trestného stíhania voči svojej osobe, vyhodnotený skutok, pre ktorý mu bolo vznesené obvinenie, a ktorým mal naplniť skutkovú podstatu trestného činu.

Súd mal z vykonaného dokazovania preukázaný aj vznik nemajetkovej ujmy na strane žalobcu 1), ako aj skutočnosť, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, čo odôvodňovalo priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Súd mal za to, že, vzhľadom na dĺžku trestného stíhania vedeného proti žalobcovi 1) a následky, ktoré malo trestné stíhanie v jeho osobnom a rodinnom živote, nie je postačujúce samotné konštatovanie porušenia práva. Trestné stíhanie predstavuje závažný zásah do súkromného a rodinného a spravidla aj pracovného a spoločenského života jednotlivca a samé osebe je objektívne spôsobilé vyvolať v osobe, proti ktorej je vedené, pocity strachu, stres, obavy z budúcnosti. Podľa rozsudku Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 2Co/192/2010: „Trestné stíhanie nesporne predstavuje vážny zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvoláva ďalšie negatívne dopady na jeho osobný život a životný osud. Zasahuje do súkromného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti, preto sú spôsobilé, okrem porušenia práva na osobnú slobodu garantovaného čl. 17 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, obmedziť, či porušiť aj jeho právo na rešpektovanie a ochranu súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti tak, ako to zaručuje čl. 19 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky. Je teda nepochybné, že trestné stíhanie, výkon väzby, prípadne výkon uloženého trestu, ktoré boli realizované v rozpore so zákonom, resp. ústavným poriadkom, sú spôsobilé vyvolať vedľa vzniku materiálnej škody aj vznik nemateriálnej ujmy vo sfére osobnostných práv.“ Zhodnými výpoveďami žalobcov mal súd preukázané, že žalobca 1) veľmi negatívne vnímal vedenie trestného stíhania voči svojej osobe, najmä pred jednotlivými úkonmi trestného konania sa u neho prejavovala nervozita, žalúdočné problémy, nespavosť, tras rúk, kašeľ. Žalobca 1) sa stal menej komunikatívnym, uzatváral sa do seba, čo malo nepochybne vplyv nielen na vzťahy v manželstve a rodine, ale aj na vzťahy spoločenské, najmä priateľské, aj pracovné. Žalovaný poukazoval na to, že uvedené skutočnosti, s výnimkou výsluchu žalobcov, neboli preukázané inými dôkazmi. Je však potrebné uviesť, že o stavoch, pocitoch a správaní žalobcu 1) v priebehu trestného stíhania je možné usudzovať práve z jeho výpovede ako aj výpovede žalobkyne 2), ktorá je jeho manželkou, a ktorá s ním od vznesenia obvinenia žila v spoločnej domácnosti, preto bezprostredne vnímala jeho správanie a najmä jeho zmeny, ku ktorým došlo v priebehu trestného stíhania. Prihliadajúc ku žalobcami tvrdenému

obmedzeniu spoločenských kontaktov by bolo aj prípadné vypočúvanie iných osôb na preukázanie stavov, správania a zmien správania žalobcu 1) zrejme bezvýznamné. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a citované právne závery mal súd za to, že výpoveďami žalobcov bol v rozsahu dostatočnom pre rozhodnutie vo veci preukázaný zásah do osobného života žalobcu 1), vyvolaný vedením trestného stíhania, ktorý sa v emocionálnej sfére žalobcu 1) prejavoval pocitmi strachu, úzkosti, obáv o budúcnosť a fyzicky sa prejavoval najmä pred úkonmi trestného konania nevoľnosťou, zvracaním, trasom rúk. Pokiaľ ide o vplyv vedenia trestného stíhania na zdravotný stav žalobcu 1) (okrem vyššie popísaných prejavov), nebolo z vykonaného dokazovania preukázané, že, s výnimkou ošetrenia dňa 25. 3. 2006, žalobca 1) v priebehu trestného stíhania absolvoval ďalšie vyšetrenie u lekára. Nevoľnosti, zvracanie a tras rúk, ktoré sa u žalobcu 1) prejavovali najmä pred výsluchmi, neboli tak závažného charakteru, aby si vyžiadali lekárske ošetrenie. Žalobca 1) sám vo výpovedi uviedol, že keď aj pociťoval zdravotné problémy, nebolo to v rozsahu, že by sa to nedalo vydržať a bolo by potrebné vyhľadať lekársku pomoc. Z výpisu zo zdravotnej dokumentácie žalobcu 1) mal súd preukázané, že žalobcovi 1) v septembri 2012 psychiatrická diagnostikovala anxiózne depresívny syndróm s dyssomniou a vegetatívnou labilitou. Z vykonaného dokazovania však nebolo preukázané, že uvedené ochorenie vzniklo u žalobcu 1) v priamej príčinnej súvislosti s vedením trestného stíhania. Naopak, z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca 1) počas celého trestného stíhania ani jedenkrát nenavštívil psychiatra, ku vyšetreniu u psychiatra došlo až 10. 9. 2012, t. j. po právoplatnom skončení trestného stíhania a oslobodení spod obžaloby. Súd mal z vykonaného dokazovania preukázané, že vedenie trestného stíhania malo negatívny dopad v manželskom a rodinnom živote žalobcu 1). Zmeny správania žalobcu 1), najmä uzatváranie sa do seba a zníženie schopnosti komunikácie, ktoré mal súd preukázané výpoveďami žalobcov, nepochybne negatívne ovplyvnili vzťahy medzi manželmi. Samotná hrozba výsledku trestného stíhania, ktorú žalobca 1) videl aj v možnosti obmedzenia osobnej slobody, bola spôsobilá ovplyvniť správanie manželov a vyvolať u nich pocity obavy z budúcnosti a s tým súvisiacu nervozitu, ktorá sa prejavovala aj v ich vzájomných vzťahoch. Žalobca 1) však sám uviedol, že nikdy neuvažoval o rozvode manželstve. Pri vyšetrení u psychiatricky dňa 10. 9. 2012 dokonca uviedol, že manželstvo so žalobkyňou 2) je harmonické, až na posledný mesiac. Účinky vedenia trestného stíhania na manželský a rodinný život žalobcu 1) teda nemali charakter zásadného dopadu, s následkom úplného rozvratu vzťahov, resp. rozvodu manželstva. V tejto súvislosti súd tiež poukazuje na to, že trestná sadzba za trestný čin, za ktorý bolo voči žalobcovi 1) vedené trestné stíhanie, bola 1-5 rokov, teda, vzhľadom na skutočnosť, že žalobca 1) nebol v minulosti nikdy trestaný, bola možnosť uloženia nepodmienečného trestu odňatia slobody minimálna. Žalobca 1) v spore nepreukázal, že v dôsledku vedenia trestného stíhania došlo ku závažnému a podstatnému zníženiu jeho vážnosti v spoločnosti. Poukazoval na skutočnosť, že obec, v ktorej so žalobkyňou 2) žijú, je veľmi konzervatívna, a preto sa aj zmenil postoj obyvateľov obce k ich rodine. Uvedené skutočnosti však žalobca 1) nepreukázal. Je však potrebné uviesť, že, v dôsledku opakovaného žiadania správ o povesti žalobcu 1), minimálne u zamestnancov obecného úradu, ktorí žiadosti spracovávali, mohlo objektívne dôjsť ku zmene vnímania osoby žalobcu 1) (najmä keď oslobodzujúci rozsudok sa obci nedoručuje). V dôsledku vedenia trestného stíhania žalobcu 1) došlo ku podstatnej zmene úrovne jeho vzťahov s priateľmi. Žalobca 1) však tvrdil, že sa tak nestalo pre postoj jeho priateľov k nemu v dôsledku vedenia trestného stíhania (ktorý navyše u priateľov ani nezískoval), ale z dôvodu zmeny jeho správania. Je však nepochybné, že uvedená skutočnosť nastala, keďže u žalobcu 1) po vznesení obvinenia došlo ku zmene postoja k priateľom, nemal si s nimi čo povedať a vzťahy s nimi minimalizoval (hoc aj pozitívne nemal žiadnu skúsenosť s prípadným „odsúdením“ zo strany okolia pre vedenie trestného stíhania voči nemu a jednalo sa o jeho pocity a vnímanie reality). V čase vznesenia obvinenia žalobcu 1) pôsobil ako konateľ vo viacerých obchodných spoločnostiach, vykonával podnikanie na základe živnostenského oprávnenia. Žalobca 1) v spore tvrdil, že v súvislosti s trestným stíhaním došlo ku zníženiu jeho pracovného uplatnenia, keďže stratil schopnosť rozhodovať sa, bol neistý, potreboval usmernenie, dôsledkom čoho bola aj zmena pracovnej pozície a zníženie finančných príjmov do rodiny. Žalobca 1) však presne nekonkretizoval a nešpecifikoval, v akom rozsahu došlo ku zníženiu jeho finančných príjmov do rodiny a uvedené skutočnosti nepreukázal. Súd mal preukázanú aj príčinnú súvislosť medzi vznikom nemajetkovej ujmy na strane žalobcu 1) a vedením trestného stíhania voči nemu. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo/32/2007: „Ani vzťah príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) medzi nesprávnym úradným postupom a škodou zákon č. 58/1969 Zb. nevysvetľuje. V právnej teórii sa týmto vzťahom označuje priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nesprávnym úradným postupom a škodou vzťah príčiny a následku. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva. Otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ide o skutkovú otázku, ktorá môže byť riešená len v konkrétnych

súvislostiach." Súd mal z vykonaného dokazovania preukázané, že k ujme v osobnej a rodinnej sfére žalobcu 1) tak ako bola vyššie ustálená by nedošlo, nebyť vedenia trestného stíhania voči nemu.

Zákonné ustanovenie § 17 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31. 12. 2008 neupravovalo kritériá pre rozhodovanie o výške náhrady nemajetkovej ujmy. Pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy však súd vychádzal najmä z kritérií, uvedených v § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 1. 1. 2009, ktoré sú, podľa názoru súdu, aplikovateľné aj v predmetnej veci a ktorými sú osoba poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré poškodenému vznikli v súkromnom živote a v spoločenskom uplatnení. Prihliadajúc k uvedeným kritériám a ujme, ktorá bola spôsobená žalobcovi 1) v dôsledku vedenia trestného stíhania, ako aj ku dĺžke vedenia trestného stíhania, ktorá bola 7 a 1-ina roka a obmedzení žalobcu 1) spočívajúcich v účasti na úkonoch trestného stíhania (v roku 2005 na 3 výsluchoch a 1 nahliadnutí do spisu, v roku 2006 na 1 výsluchu a 1 nahliadnutí do spisu, v roku 2007 2 preštudovania vyšetrovacieho spisu a konfrontácia, v roku 2008 sa nezúčastnil žiadneho úkonu, v roku 2009 na 1 hlavnom pojednávaní, v roku 2010 na 1 hlavnom pojednávaní, v roku 2011 sa nezúčastnil na žiadnom úkone a v roku 2012 na 1 hlavnom pojednávaní a 1 verejnom zasadnutí), považoval súd za primeranú náhradu nemajetkovej ujmy sumu 800 eur za každý rok trestného stíhania, čo za 7 a 1-inu roka činí 5800 eur. Súd preto priznal žalobcovi 1) voči žalovanému nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5800 eur. V zostávajúcej časti súd podanú žalobu žalobcu 1) ako nedôvodnú zamietol. Súd žalobu žalobcu 1) zamietol aj v časti uplatnených úrokov z omeškania. Podľa ustálenej judikatúry, najmä rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Co/15/1997, povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba plnenia. Až uplynutím takto určenej lehoty splnenia sa dlžník dostáva do omeškania. Totožný právny názor zaujal aj Najvyšší súd SR v rozsudku sp. zn. 6Cdo/185/2011, ale napr. aj Krajský súd v Bratislave v rozsudku sp. zn. 11Co/2/2013. V súlade s uvedenými právnymi závermi preto žalobcovi 1) úroky z omeškania z priznanej náhrady nemajetkovej ujmy neprislúchali, keďže v čase vyhlásenia rozsudku ešte priznaný nárok nebol splatný, preto žalovaný nemohol byť s jeho plnením v omeškaní.

Pokiaľ žalobcovia odvodzovali svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy aj z nesprávneho úradného postupu, súd nesprávny úradný postup orgánov činných v trestnom konaní v spore preukázaný nemal. V tejto súvislosti je pritom potrebné uviesť, že, podľa ustálenej judikatúry, škoda spôsobená nesprávnym úradným postupom musí byť vyvolaná inou ako rozhodovacou činnosťou orgánu verejnej moci. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo/220/2010: „...nie každá vada konania zakladá zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom totiž nezakladajú nedostatky či pochybenia v priebehu konania, ktoré predchádzali vydaniu rozhodnutia, a to ani za tej situácie, že tieto nedostatky mali za následok vydanie nesprávneho rozhodnutia. Pokiaľ totiž orgán štátu zisťuje a posudzuje predpoklady pre rozhodnutie, zhromažďuje a hodnotí podklady pre rozhodnutie, právne ich posudzuje a pod., ide o činnosť priamo smerujúcu k vydaniu individuálneho správneho rozhodnutia; prípadné nesprávnosti či vady tohto postupu nachádzajú svoj odraz v obsahu rozhodnutia a môžu byť posudzované len z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím." Prihliadajúc k uvedenému právnemu názoru súd nemal preukázaný nesprávny úradný postup orgánov činných v trestnom konaní v súvislosti s vydaním uznesenia o vznesení obvinenia žalobcovi 1), v spojení s rozhodnutím o zamietnutí sťažnosti proti uvedenému uzneseniu a následným podaním obžaloby. Vzhľadom na skutkové vymedzenie nesprávneho úradného postupu žalobcami je potrebné uviesť, že nedostatky, ktoré predchádzali vydaniu rozhodnutia, vrátane posudzovania predpokladov pre rozhodnutie a ich právne hodnotenie, nemohli byť posudzované ako nesprávny úradný postup. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na to, že aj žalobcovia v žalobe tvrdili, že nezákonnému úradnému rozhodnutiu predchádzal nesprávny úradný postup, ktorý sa ale v konečnom dôsledku premieta do nezákonného rozhodnutia, obžaloby podanej prokurátorom. Pokiaľ žalobcovia skutkovo odôvodňovali nesprávny úradný postup neprimeranou dĺžkou trestného stíhania, z obsahu pripojeného trestného spisu vyplynulo, že orgány činné v trestnom konaní vykonávali úkony plynulo, efektívne, v primeraných lehotách, smerujúc ku rozhodnutiu vo veci samej. V tejto súvislosti je tiež potrebné uviesť, že viaceré nariadené úkony prípravného konania (najmä výsluchy žalobcu 1/) museli byť odročené práve z dôvodu žiadosti zo strany žalobcu 1). Navyše, žalobcovia v spore netvrdili, ani nepreukázali, že vznik prieskumov v trestnom konaní by bol konštatovaný kompetentným orgánom.

Súd žalobu žalobkyne 2) zamietol, nakoľko nemal preukázanú jej dôvodnosť. Súd pri rozhodovaní o nároku žalobkyne 2) vychádzal zo zákonného ustanovenia § 5 zákona č. 514/2003 Z. z., podľa ktorého právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní. Žalobkyňa 2) preto nebola v spore aktívne

vecne legitimovanou. Trestné stíhanie bolo vedené voči žalobcovi 1). Pokiaľ žalobkyňa 2) v súvislosti s trestným stíhaním jej manžela (žalobcu 1/) pociťovala ujmu v osobnej a rodinnej sfére, súd nemal preukázanú priamu príčinnú súvislosť medzi tvrdenou ujmou a nezákonným rozhodnutím (vedením trestného stíhanie). Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo/32/2007: „Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž "priamosť" pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný.“

Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

V súlade so zákonným ustanovením § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd priznal žalobcovi 1) voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Súd vychádzal pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania (podobne ako pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania v sporoch o náhradu nemajetkovej ujmy dôvodom ochrany osobnosti) zo skutočnosti, že žalobca 1) bol úspešný v predmete sporu, ktorý tvoril meritum žaloby, t. j. o priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Keďže žalobca 1) bol v spore úspešný v merite žaloby, súd mu priznal plnú náhradu trov konania, hoci bola žaloba v časti zamietnutá. Súčasne súd priznal žalovanému voči v celom rozsahu neúspešnej žalobkyňi 2) nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. V súlade s ustanovením § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku okresného súdu v časti výroku, ktorou súd žalovaného zaviazal k povinnosti zaplatiť žalobcovi 1/ 5.800,- eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a ktorým súčasne žalobcovi 1/ priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, podal odvolanie žalovaný.

Navrhoval odvolaciemu súdu rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmeniť a žalobu zamietnuť. Vo svojom odvolaní poukazoval na to, že rozsudkom okresného súdu bol porušený zákon, nakoľko konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Uvádza, že sa súd v napadnutom rozsudku vôbec nevysporiadal s otázkou, že prokuratúra považuje konanie žalobcu 1/, kedy podal túto žalobu v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko v rozpore s dobrými mravmi bolo jeho samotné konanie, ktoré mu bolo v trestnom stíhaní kladené za vinu. Prokuratúra považuje za amorálne ak konateľ s. r.o. podpíše zmenku bez protestu a túto vystaví v prospech seba ako fyzickej osoby. Taktiež sa nestotožňuje s princípom hodnotenia nezákonných rozhodnutí, ktoré prezentoval súd, ktorý sa odvoláva na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/194/2010 a v tomto smere odkázal na svoje predchádzajúce vyjadrenia.

Žalobca 1/ si uplatnil svoj nárok na základe nesprávneho procesného postupu, kde predbežne prejednaný nárok na Generálnej prokuratúre bol uplatnený v inom rozsahu, ako bol žalovaný. Nestotožňuje sa s konštatovaniami súdu konštatovanými v bode 27. rozsudku a jeho záverečnej časti. Ak súd pripustil zmenu žaloby muselo sa jednať o takú významnú zmenu, že na tento postup bol potrebný súhlas súdu. Už z podstaty veci teda vyplýva, že sa muselo jednať o takú procesnú zmenu v žalobe, ktorá sa líši od pôvodného stavu. Pri predbežnom prejednaní nároku na Generálnej prokuratúre SR si žalobca 1/ a žalobca 2/ uplatňovali len jedno plnenie vo výške 32.000,- eur, a to spoločne a nerozdielne. Po zmene žaloby si už neuplatňovali jeden nárok, ale dokonca dva nároky a to každý zo žalobcov samostatne. Z uvedeného vyplýva, že sa úplne zmenili podmienky posudzovania nárokov, pretože teoreticky, ak by pri predbežnom prejednaní žaloby bol oddelený nárok žalobcu 1/ (obvineného) a žalobcu 2/ (jeho nestíhanej manželky), mohol sa teoreticky nárok žalobcu 1/ posudzovať odlišne.

Namietal konštatovanie súdu o tom, že bol preukázaný vznik nemajetkovej ujmy a predovšetkým namietal mechanizmus na základe, ktorého súd k tomuto záveru dospel. Vychádzal fakticky z princípu objektívneho zavinenia, kde vlastne konštatoval, že už samotné trestné stíhanie, teda samo o sebe je objektívne spôsobilé vyvolať u obvineného pocity strachu, stresu a obavy z budúcnosti. Odmietal princíp objektívneho zavinenia, kde vlastne súd bez ohľadu na výsledky faktického dokazovania mal už pred samotným dokazovaním preukázaný vznik nemajetkovej ujmy. Keby súd prihliadal na výsledky dokazovania mal správne dôjsť k opačným záverom. Nič z toho čo žalobca 1/ tvrdil sa mu

nepodarilo preukázať. Žalobca 1/ nepreukázal negatívny vplyv trestného stíhania na jeho zdravotný stav, nepreukázal, že trestné stíhanie spôsobilo vážny rozvrat jeho manželstva, nepreukázal ani podstatné zníženie jeho vážnosti v spoločnosti, ani zníženie jeho pracovného uplatnenia, ani zníženie jeho finančných príjmov. Nepreukázal doslova nič z jeho tvrdení. Uvedené konštatoval samotný súd, samozrejme okrem pocitu strachu, stresu a obáv o budúcnosť. Ak by súd vychádzal nie z princípu objektívneho zavinenia na rozdiel od terajšieho stavu, kde uveril prednesu žalobcu 1/ fakticky automaticky, žalobca 1/ by stres, strach a obavy z budúcnosti nepreukázal. Minimálne tu nie je preukázaná príčinná súvislosť medzi týmito pocitmi žalobcu 1/ a vykonaným trestným stíhaním. Pocity, ktoré popisoval žalobca 1/ sú pocity, ktoré nie sú výnimočné pre žiadneho obyvateľa Slovenskej republiky alebo prevažnej časti, nejedná sa o žiadne výnimočné pocity, a preto bolo o to dôležitejšie skúmať príčinnú súvislosť, či takéto pocity vznikli práve v súvislosti s vedeným trestným stíhaním. Objektívnym dôkazom by mohol byť snád znalecký posudok znalca z odvetvia psychológie, avšak takýto dôkaz žalobca 1/ nepredložil.

Namietal výšku priznanej náhrady nemajetkovej ujmy, odhladiť od toho, že podľa nášho názoru nebola preukázaná, žiadna vzniknutá ujma a už vôbec nie príčinná súvislosť medzi ujmomou a konaním prokuratúry. Žalobca 1/ nepreukázal, že požadovaná suma o ktorú žiadal je dôvodná, nemal záujem vykonávať dokazovanie v tomto smere a súdom priznaná náhrada vo výške 5.800,- eur je nedôvodná. Postupom súdu prvej inštancie došlo k zásahu do zásady rovnosti strán. Taktiež samotná výška priznanej náhrady vo výške 5.800,- eur je nepreskúmateľná. Nie je možné zistiť kritériá, z ktorých súd vychádzal a takto nie je možné odpovedať na otázku, prečo táto suma nemala byť omnoho nižšia. Poukázal na fakt, že žalobca 1/ nebol stíhaný ani väzobne. Trestná kauza nebola medializovaná, nejedná sa o kauzu, ktorá by sa svojim charakterom vymykala z bežnej majetkovej trestnej činnosti. Nejednalo sa o kauzu, ktorá by mohla vzbudiť negatívny ohlas širokej verejnosti. Nestotožnil sa s názorom súdu, že prokuratúra má zodpovedať za 7 a štvrt' roka trestného stíhania. Prokuratúra v zmysle Trestného poriadku zodpovedá za dozor v priebehu prípravného konania trestného, ktoré v tomto prípade je časovo ohraničené dobou od vydania uznesenia o vznesení obvinenia do podania obžaloby na príslušnom súde. Od tohto momentu sa prípravné konanie preklápa do súdneho konania, kde má prokuratúra v kontradikórnom konaní postavenie len strany konania a plnú procesnú zodpovednosť za konanie preberá súd. Prokuratúra nemohla ovplyvniť rýchlosť konania na súde v pozitívnom slova zmysle, naťahovanie konania nespôsobilá prokuratúra. Naťahovanie konania nespôsobilá prokuratúra. Konanie na súde prebiehalo päť rokov, k čomu prispel aj obžalovaný svojim správaním.

V čase vznesenia obvinenia žalobcovi nešlo o žiadny svojvoľný postup orgánov činných v trestnom konaní, ale o jediný možný a zákonný postup pre zistenie trestnoprávnej zodpovednosti vo vzťahu ku skutku, ktorý sa stal. Vznesenie obvinenia teda bolo jediné rozhodnutie, ktoré bolo v právnom štáte možné od orgánov činných v trestnom konaní, očakávať.

3. Proti rozsudku okresného súdu v časti výroku, ktorým sa žaloba žalobcu 1/ vo zvyšnej časti zamieta, podal odvolanie v zákonom stanovenej lehote žalobca v 1/ rade prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Navrhoval odvolaciemu súdu rozsudok okresného súdu v napadnutej časti zmeniť tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 1/ 17.000,- eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, alternatívne zrušiť rozsudok okresného súdu a vec vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Vo svojom odvolaní poukazoval na to, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

K zdravotnému stavu poukázal vykonané dokazovanie na prijatú diagnózu a testovaného psychiatra - anxiózne depresívny syndróm s dyssomniou a vegetatívnou labilitou a odmietnutie príčin, ktoré predstavovali základ tejto diagnózy. Na lekársku správu MUDr. F. O., Vitawell spol. s r.o. zo dňa 20.09.2012. Odvolateľ počas vyššie uvedeného lekárskeho vyšetrenia jasne opísal svoje myšlienkové pochody, vnútorné pocity, emocionálny svet a taktiež vnímanie okolia. Atestovaný psychiater na základe uvedených skutočností a vykonaných lekárskeho vyšetrení aplikujúc vedecké závery psychiatrie, diagnostikoval pacienta - odvolateľa. Má za to, že zdravotný stav, do ktorej patrí aj uvedená psychiatrická diagnóza, sa v dôsledku trestného stíhania odvolateľa závažne zhoršil. Príčinná súvislosť medzi závažným zhoršením zdravotného stavu priamo a bezprostredne vyplýva z lekárskej správy MUDr. F. O.. Nerozporuje skutočnosť, že táto diagnóza bola stanovená až po právoplatnom skončení trestného stíhania. Je však absurdné vyvodiť záver, uvedená diagnóza vznikla v dôsledku oslobodzujúceho rozsudku krajského súdu v čase medzi oslobodzujúcim rozsudkom krajského súdu a lekárskeho vyšetrením od psychiatra. Rozhodnutia napadnuté týmto odvolaním však implicitne vyplýva, že prijatím

diagnózy z lekárskej správy a odmietnutím základu tejto diagnózy súd takýto záver vyvodil. Dôvod, pre ktorý odvolateľ vyhľadal lekársku pomoc až po právoplatnom ukončení jeho trestnej veci, bol objasnený počas jeho výpovede dňa 6.12.2017. Má za to, že podstatné zhoršenie jeho zdravotného stavu prejavujúceho sa v diagnostikovanom alexiôznom depresívnom syndróme s dyssomniou a vegetatívnu labilitou je v priamej príčinnej súvislosti s trestným stíhaním, ktoré bolo vedené voči jeho osobe. Skutočnosť, že táto diagnóza bola stanovená až po právoplatnom ukončení trestnej veci, nemôže vylúčiť osvedčenie priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti, keďže základom diagnózy boli dlhoročné psychické procesy spôsobené trestným stíhaním. Odvolateľ síce vyhľadal lekársku pomoc až po právoplatnom ukončení jeho trestnej veci, a to z príčiny, že ani právoplatné skončenie jeho trestného stíhania s oslobodzujúcim výsledkom nezlepšili jeho zdravotný, psychický stav, ktorý už ale nevyhnutne existoval počas trestného konania, čo korešponduje s lekárskou správou MUDr. F. O.. Má za to, že vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie dospel k nesprávnym právnym záverom, kedy nemal za preukázanú príčinnú súvislosť medzi zhoršeným zdravotným stavom odvolateľa a trestného konania vedeného proti jeho osobe.

K zníženiu vážnosti odvolateľa v spoločnosti uviedol, že v dôsledku trestného stíhania došlo k závažnej zmene vnímania jeho osoby v spoločnosti, obci, kde so svojou rodinou žije. Poukázal na písomné dôkazy, ktoré predložil súdu prvej inštancie. V dôsledku trestného konania došlo k podstatnej zmene vnímania osoby odvolateľa v spoločnosti, kde žije. Z osoby aktívne sa zapájajúcej do života svojej obce prostredníctvom svojej účasti na projekte registra obnovenej evidencie pozemkov alebo členstvom v obecnej komisii pre informatiku a cestovný ruch sa stala osoba, ktorej starosta položil otázku: „Čo si znova vyparátil“. Z tejto otázky jasne vyžaruje negatívne vynímanie osoby, ktorej bola táto otázka položená.

K zníženiu pracovného uplatnenia odvolateľa uvádzal, že z vykonaného dokazovania, najmä vykonaných výsluchov strán sporu v konaní pred súdom prvej inštancie jasne vyplýva, že pred trestným stíhaním bol pracovne veľmi aktívny, a to v troch - štyroch spoločnostiach. V dôsledku trestného stíhania však došlo u neho k neistote a k celkovej strate schopnosti rozhodovať sám. Nastali u neho ťažkosti čo do uplatnenia sa na trhu práce, ktoré kulminovali v nevyhnutnosti vycestovania do zahraničia za prácou, kde jeho pracovná činnosť spočívala v zbere jabĺk. Poukázal na skutočnosť, že trestné stíhanie bolo vedené pre skutok, ktorý vykonal v rámci svojej pracovnej činnosti a za ktorý bol neprávom viac, než sedem rokov trestne stíhaný. Má za to, že zníženie pracovného uplatnenia nie je možné merať len kritériom výšky finančných príjmov, ale je nutné zohľadniť pracovné uplatnenie ako celok, teda celkovú atraktivitu pracovných pozícií. Uvedená skutočnosť vyplýva aj z lekárskej správy MUDr. V. V. zo dňa 5.12.2014. Pri stanovení výšky náhrady nemajetkovej ujmy súd prvej inštancie nezohľadnil náležité dopady trestného stíhania na zdravotný stav odvolateľa, poklesu vážnosti odvolateľa v spoločnosti, kde žije a zníženiu pracovného uplatnenia odvolateľa. Výška peňažných prostriedkov, ktorých sa domáha, predstavuje podľa jeho názoru primeranú náhradu za nemajetkovú ujmu, ktorá mu bola spôsobená nezákonným trestným stíhaním počas viac než sedem rokov. Následky trestného konania pociťuje aj po skončení trestného konania a síce, narušené rodinné a spoločenské väzby nemohli byť bez ďalšieho prinavrátené do stavu pred trestným stíhaním. Peňažné prostriedky, ktoré by mu orgány súdnej moci priznali titulom náhrady nemajetkovej ujmy, by vnímal v morálnej rovine aj ako dostatočnú satisfakciu voči jeho najbližšej rodine, teda manželke a dvom dcéram. Tieto osoby ako najbližšie osoby odvolateľa taktiež dôvodne pociťovali ujmu, ktorá mu bola spôsobená v dôsledku trestného stíhania.

3. K odvolaniu žalobcu v 1/ rade proti rozsudku okresného súdu podal písomné vyjadrenie žalovaný. Vo svojom vyjadrení navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti žalobcom v 1/ rade potvrdil.

Žalobca 1/ odvodzuje svoje tvrdenie o dôkaz - listinných dokladoch, ktoré boli predložené v rozpore so zásadou koncentrácie konania. Prezentoval tieto dôkazy úmyselne až na pojednávaní a pred žalovaným ich zatajoval. Žalobca 1/ chce svoje nároky odvodiť z neprocesného postupu, a teda nezákonného, čo je nepripustné. Argumentácia žalobcu jednak neobstojí ani z obsahového hľadiska. Problém jeho odvolania spočíva v tom, že žalobca 1/ len iným spôsobom, ako súd hodnotí vykonané dôkazy. Nemôže založiť odvolanie fakticky na tom, že len jeho hodnotenie dôkazov je správne. Ak súd došiel k inému vyhodnoteniu dôkazov, nie je to v rozpore so zásadou práva na spravodlivý proces.

4. K odvolaniu žalovaného proti rozsudku okresného súdu podal písomné vyjadrenie žalobca v 1/ rade prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Vo svojom vyjadrení uviedol, že považuje tvrdenie žalovaného (údajný rozpor s dobrými mravmi) z odborného hľadiska za zarážajúce. Konanie pred všeobecnými súdmi sa majú riadiť právom ako všeobecne zaväzujúcim normatívnym systémom a

nedobrymi mravmi, ktoré sú prejavom morálky ako normatívneho systému, ktorý nie je záväzný a vykazuje značnú mieru subjektivity. Dobré mravy sú privolané v právnych vzťahoch len za účelom korekcie. Korektív dobrých mravov nesmie byť na ujmu princípu právnej istoty a nesmie neprímerane oslabovať subjektívne právo účastníkov vyplývajúce z právnych noriem. Považuje tvrdenie žalovaného za neprijateľné, keďže z nej emanuje snaha o liberáciu z podobjektívnej zodpovednosti za vedenie trestného konania spôsobom, ktorý všeobecne záväzné právne predpisy nepripúšťajú. Námieta žalovaného, že sa súd prvej inštancie nevysporiadal s jeho tvrdením o amorálnosti konania žalobcu 1/, nie je v súlade s konštantnou a nerozpornou judikatúrou najvyšší súdnych autorít. Všeobecné súdy nemajú totiž povinnosť vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam uvedeným stranami sporu. V tejto súvislosti poukázal na nálezy Ústavného súdu SR, argument žalovaného považuje za absurdný, neodborný a irelevantný a konanie súdu prvej inštancie za plne súladné s ustálenou judikatúrou Ústavného súdu, judikatúrou ESLP a základným právom na spravodlivý proces.

K údajnému nesprávnemu procesnému postupu uvádza, že si žalobcovia 1/ a 2/ v žalobe uplatnili nárok z rovnakého právneho titulu, na základe rovnakých skutkových tvrdení a rovnakom rozsahu (t.j. aj v štádiu predbežného prerokovania nároku). Žalobca 1/ sa v plnej miere stotožňuje so závermi súdu, čo do totožnosti uplatneného nároku.

K žalovaným tvrdenému objektívnemu zavineniu uvádzal, že tento termín právny poriadok SR ani odborná literatúra, ale ani aplikačná prax súdov nepozná. Naopak v predmetnom konaní je zavinenie úplne irelevantné skúmať, keďže zodpovednosť štátu za vedenie trestného konania je v tomto prípade objektívna.

K preukázaniu výšky nemajetkovej ujmy poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu SR. Uviedol, že konkrétnu výšku nemajetkovej ujmy určuje súd zohľadňujúc skutkové okolnosti daného prípadu. Dokazovanie o konkrétnej výške náhrady nemajetkovej ujmy nie je možné vykonať. Na rozdiel od žalovaného je presvedčený, že suma priznaná súdom prvej inštancie vo výške 5.800,- eur náležite nezohľadňuje všetky relevantné skutkové okolnosti a svedčí mu náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 17.000,- eur tak ako si to uplatnil v žalobe a ďalej uplatňoval aj vo svojom odvolaní.

Z odvolania žalovaného, v ktorom sa zaoberá dĺžkou konania v prípravnom konaní a pred súdom je irelevantná. Pasívna vecná legitímácia svedčí Slovenskej republike ako štátu, ktorá zodpovedá za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Orgány prokuratúry v tomto sporovom konaní konajú v mene štátu. Žalovanou je Slovenská republika v zastúpení Generálnej prokuratúry. Z tohto dôvodu je skúmanie zodpovednosti jednotlivých orgánov verejnej moci irelevantné a bezvýznamné. Objektívna zodpovednosť za výsledok trestného konania svedčí štátu.

5. K vyjadreniu žalovaného podal písomné vyjadrenie žalobca v 1/ rade. Vo svojom vyjadrení uviedol, že kategoricky odmieta akékoľvek úmyselné zatajovanie dôkazov, na ktoré poukazoval žalovaný vo svojom vyjadrení. V tejto súvislosti poukázal na ust. § 153 CSP. Uviedol, že medzi odvolacie dôvody patria aj skutkové vady rozhodnutia, kedy na základe vykonaných dôkazov dospel súd prvej inštancie k nesprávnym skutkovým zisteniam. Naďalej mal za to, že v dôsledku trestného konania došlo k podstatnej zmene vnímania jeho osoby v spoločnosti, kde žije. Má za to, že zníženie pracovného uplatnenia je možné merať len kritériom výšky finančných príjmov, ale je nutné zohľadniť pracovné uplatnenie ako celok, teda celkovú atraktivitu pracovných pozícií.

6. K vyjadreniu žalobcu v 1/ rade podal žalovaný písomné vyjadrenie. Vo svojom vyjadrení uviedol, že predmetné konanie bolo začaté ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku. Žalobca v 1/ rade si v zmysle ust. § 79 ods. 1, 2 OSP nesplnil zákonom uloženú povinnosť, čo sa pripojenia listinných podkladov na preukázanie ním uvádzaných tvrdení týka. Preto naďalej zastáva názor, že žalobca svojim obštrukčným konaním vedome a úmyselne bráni protistrane v sporovom konaní s oboznámením sa s obsahom listinných dôkazov a neumožnil tak žalovanému pripraviť náležitú obranu v tejto časti dôkazných návrhov. Je zrejmé, že právny zástupca žalobcu nedostatočne rozlišuje medzi predbežným prejednaním sporu a podaním žalobného návrhu na súd, čím sa pokúša svojho mandanta zbaviť povinnosti uloženej mu znením § 79 ods. 2 OSP, ktoré bolo účinné v čase podania žalobného návrhu na súd. Podobnú povahu majú ďalšie vyjadrenia právneho zástupcu žalobcu, ktorý sa zásah do nezávislosti konajúceho súdu v slobode hodnotenia dôkazov podsúvaním vlastného hodnotenia pokúša subsumovať pod ust. § 265 ods. 1 písm. f) CSP.

Žalobca nepreukázal dopady trestného stíhania, ktoré bolo proti jemu vedené na jeho zdravotný stav, pokles vážnosti žalobcu v obci, kde žije, či dokonca obmedzenie možnosti jeho pracovného uplatnenia. Z listinných dôkazov však objektívne nie je možné ustáliť, či diagnostikovaným psychiatrickým ochorením netrpel aj pred prvou návštevou lekára - psychiatra. Čo sa poklesu vážnosti žalobcu v obci, v ktorej

žije, týka, vedenie trestného stíhania proti určitej osobe ako obvinenému nie je všeobecne známou notoriou. Je tak na faktickom a výlučnom rozhodnutí žalobcu, komu skutočnosť, že je trestne stíhaný, oznámi. Za jeho rozhodnutie však nemôže niesť akúkoľvek právnu zodpovednosť žalovaný. Obdobný záver je namieste prijať aj vo vzťahu k údajnému obmedzeniu možnosti žalobcu zamestnať sa, potom čo mu bolo vznesené obvinenie. Tu žalobca prostredníctvom právneho zástupcu nereflektuje na jednu zo základných zásad trestného konania v podobe prezumpcie nevinu.

Nadalej trval na svojom odvolaní a vyjadreniach.

V prípade, ak súd druhej inštancie nevzhliadne naplnenie zákonných požiadaviek pre zmenu rozsudku okresného súdu, spočívajúcu v zamietnutí žaloby, dovoľuje si navrhnúť zmenu v lehote plnenia, a to z lehoty 3 dní na lehotu 15 dní.

7. Krajský súd ako súd funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávneným subjektom, ktorými sú žalobca v 1/ rade a žalovaný v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario, rozsudok okresného súdu v časti výroku napadnutého odvolaním, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi jednak 5.800,- eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšnej časti sa žaloba žalobcu 1/ zamietla a žalobcovi 1/ sa priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, potvrdil v súlade s ust. § 387 ods. 1,2 CSP z dôvodu jeho vecnej správnosti. Rozsudok okresného súdu v časti výroku nenapadnutého odvolaním, ktorým sa žaloba žalobkyne 2/ zamietla a žalovanému sa priznáva voči žalobkyňi 2/ nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, ponechal nedotknutý.

8. V zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

9. V zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. V zmysle ust. § 387 ods. 3 CSP, odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

11. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, prislúchajúceho spisového materiálu, vyhodnotení toho, čo uviedli v rámci odvolacieho konania strany konania konštatuje, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 191 a nasl. CSP a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, a preto s poukazom na citované ust. § 387 ods. 2 CSP, keďže sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzuje sa len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov. Rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil.

12. S rozhodnutím súdu prvej inštancie, právnym posúdením veci, ako aj zdôvodnením rozsudku sa odvolací súd plne stotožnil a v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP na tento poukazuje. Odvolateľ k veci samotnej neuviedol žiadne skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový stav následne prijaté právne závery. Keďže súd prvej inštancie sa vysporiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré boli uvedené v podanom odvolaní a na ktoré poukazoval žalovaný aj v priebehu prvostupňového konania, odvolanie nepovažoval odvolací súd za dôvodné.

13. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd považuje za nevyhnutné uviesť, že právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je možné uplatňovať len voči štátu

a ako správne konštatoval aj okresný súd v mene Slovenskej republiky má ako ústredný orgán štátnej moci, v mene ktorej koná, vystupovať Generálna prokuratúra SR. Zák. č. 514/2003 Z. z. za subjekt zodpovedný z nezákonného rozhodnutia označuje štát. Právna úprava obsiahnutá v tomto zákone je tak založená na princípe jediného výlučného nositeľa zodpovednosti za škodu, ktorým je štát, ktorý zodpovedá za škodu spôsobenú pri výkone svojej exekutívnej funkcie. Štát je teda subjektom zodpovednosti za škodu, zákon vymedzuje orgány, z činnosti ktorých pri výkone verejnej moci mohla zodpovednosť štátu vzniknúť. Štát ako zodpovedný subjekt nezodpovedá za seba, ale za subjekt, ktorý škodu či nemajetkovú ujmu zapríčinil. Tým je orgán štátu, na ktorý sú prenesené určité úlohy, pretože štát zodpovedá za tie orgány, oni sami nie sú subjektmi zodpovednostného vzťahu. Trestné konanie začína vždy vydaním uznesenia o začatí trestného stíhania a je zavŕšené podaním obžaloby a v rámci tohto konania vykonáva pôsobnosť tak vyšetrovať policajného zboru ako aj prokurátor. Vo veci náhrady škody - nemajetkovej ujmy spôsobenej na tomto úseku trestného konania orgánov verejnej moci ako orgán konajúci v mene štátu, prichádza v čase rozhodovania okresného súdu do úvahy Generálna prokuratúra SR. K námietke žalovaného, že Generálna prokuratúra SR nie je príslušná na zastupovanie štátu v tomto konaní, sa odvolací súd stotožnil s odôvodnením rozhodnutia okresného súdu. Z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že žalobcovia v 1/ a 2/ rade si uplatnili svoj nárok na predbežné prerokovanie nároku na Generálnej prokuratúre SR. Generálna prokuratúra SR postúpila vec na vybavenie Ministerstvu spravodlivosti SR v zmysle § 4 ods. 2 cit. zákona. Okresný súd správne konštatoval, že má preukázanú aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu 1/ v spore v zmysle ust. § 5 ods. 1 cit. zákona a pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného, ktorá vyplýva zo zákonného ust. § 3 ods. 1 cit. zákona. Žalobcovia v podanej žalobe žiadne označili stranu sporu na strane žalovaného, a to Slovenskú republiku, za ktorú ako štátny orgán koná Generálna prokuratúra SR. Oprávnenie konať za Slovenskú republiku v predmetnom spore vyplýva Generálnej prokuratúre SR z ust. § 4 ods. 1 písm. f/ cit. zákona. Pokiaľ ide o ďalšie námietky uvádzané žalovaným v podanom odvolaní (otázka dobrých mravov, nesprávny procesný postup, nepreukázanie výšky nemajetkovej ujmy a pod.) týmto odvolací súd nemohol prisvedčiť, pretože aj podľa názoru odvolacieho súdu si žalobca v 1/ rade dôvodne uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá mu v súvislosti s trestným konaním vznikla. Aj podľa odvolacieho súdu boli naplnené všetky predpoklady pre vznik zodpovednosti žalovaného za škodu, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci v zmysle ustanovení zák. č. 514/2003 Z.z. Pokiaľ ide o výšku nemajetkovej ujmy priznanú okresným súdom tak odvolací súd sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia plne stotožňuje.

14. Pokiaľ ide o námietky uvádzané žalobcom v 1/ rade ako odvolateľom proti rozsudku okresného súdu pokiaľ ide o priznanú výšku náhrady nemajetkovej ujmy tak uvedené námietky považuje odvolací súd za nedôvodné. Tak ako uvádzal vyššie s odôvodnením rozhodnutia okresného súdu sa plne stotožnil.

15. S poukazom na uvedené závery, odvolací súd neuznal opodstatnenosť argumentácii odvolateľov, na ktorých založili svoje odvolacie dôvody, preto rozhodol tak ako je uvedené vo výroku rozsudku.

16. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov odvolacieho konania, odvolací súd aplikoval ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. V predmetnom odvolacom konaní nemala úspech žiadna zo strán, ktorá podala odvolanie, a preto odvolací súd stranám sporu nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

17. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 Civilného mimosporového poriadku, v ďalšom texte už len „CMP“).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)